

11 Νοεμβρίου 2019

Η μυστική συνάντηση των στρατηγών

Πολιτισμός / Ρωμηοσύνη

Δρ. Νίκος Ορφανίδης, φιλόλογος - λογοτέχνης

Ο ήρωας Τάσος Μάρκου. Φωτογραφία από: <https://simerini.sigmalive.com/>

Σκέφτομαι εκείνη τη μυστική συνάντηση των κεκοιμημένων μας, που έρχονται και μας βρίσκουν και μας σκεπάζουν με τη στοργή και την αγάπη τους. Πάντοτε. Γιατί είναι οι μακρινοί ξενιτεμένοι αδελφοί μας, που με ένα άλλο τρόπο, παραδόξως και μυστικώς, όπως μας λεν οι Γέροντες και οι Πατέρες, είναι πάντοτε δίπλα μας, ψιθυρίζουν το όνομά μας στον Κύριο, αναπαύονται με τους αγίους, προ πολλού αρκετοί απ' αυτούς αγιασθέντες, ή αναπαύονται και λυτρώνονται, έτσι όπως τους μνημονεύουμε κι εμείς, με τις προσευχές μας και τις φιλανθρωπίες μας και τα δάκρυά μας και την ικεσία μας στον Θεό για τις ψυχές τους.

Έτσι προσλαμβάνω και εκείνη τη μυστική συνάντηση των στρατηγών, όπως τη ζήσαμε μια ομάδα παλαιών φίλων, που μας ένωσε άλλοτε η δοκιμασία του πολέμου και που μας κρατάει από τότε, πάνε σχεδόν 45 χρόνια, μια αγάπη και φιλία και τρυφερότητα.

Έτσι ήταν που συναντηθήκαμε στην 189 ΜΠΠ, στη Μοίρα, κληρωτοί και έφεδροι αξιωματικοί και οπλίτες και νεότεροι μόνιμοι ανώτεροι αξιωματικοί Πυροβολικού,

αλλού πια ταγμένη και παραταγμένη η Μοίρα, αλλά με την αύρα της και την ψυχή της, με τον ηρωισμό που κομίζει πια εις τον αιώνα, με τα νεαρά παιδιά που υπερασπίστηκαν, όπως μπόρεσαν, την πατρίδα, με τον όγκο πυρός, με τις βόμβες ναπάλμ και τα αεροπλάνα των Τούρκων, αλλά και τη σκέπη της Παναγίας.

Αγία Σκέπη η Κυρία Θεοτόκος, όπως τη μαρτύρησε εξομολογητικά ο διοικητής μας Δημήτρης Γκότσης στον Γέροντα άγιο Παΐσιο, εκεί στη Σουρωτή. Έτσι ζήσαμε όλα αυτά, όπως κι εκείνο το πρωτοφανές να μην έχουμε καμιά απώλεια ούτε τραυματισμό, κι ας ήμαστε στην πρώτη γραμμή του πολέμου, σε ένα τόπο γυμνό, ακάλυπτοι, μέσα στον καύσωνα του θέρους.

Σύναξη, λοιπόν, μυστική, ορατών τε και αοράτων κι ένοιωθα να συναντώνται ο νεαρός τότε υπολοχαγός Παναγιώτης Ρούσσος, από την Κορινθία, εσχάτως κοιμηθείς ως στρατηγός, τον Νοέμβριο του 2016, και ο Τάσος Μάρκου, στρατηγός επί τιμή, αγνοούμενος και ήρωας του '74. Και σκεφτόμουνα πως στις 14 Αυγούστου, όταν άρχισε η προέλαση των τουρκικών στρατευμάτων, οι δυο τους ήταν ταγμένοι σε απόσταση αναπνοής.

Ο Παναγιώτης Ρούσσος με τη Β' Πυροβολαρχία στην Τύμπου, όταν τον περικύκλωσαν τα τεθωρακισμένα των Τούρκων και κατόρθωσε να διαφύγει, διασώζοντας τους άνδρες του. Ο Τάσος Μάρκου, πιο πάνω, στη Μια Μηλιά, η απόσταση δεν υπερέβαινε τα δύο με τρία χιλιόμετρα, έμεινε εκεί, υπερασπιζόμενος την προδομένη πατρίδα μας. Βολές υποστήριξης στο τάγμα του Τάσου Μάρκου ήταν ταγμένη να δώσει η Β' πυροβολαρχία του Παναγιώτη Ρούσσου. Δεν πρόλαβε.

Μια άλλη, λοιπόν, συνάντηση ζήσαμε, με τη συγκλονιστική παράδοση, κατάθεση ή απόθεση των στρατιωτικών μεταλλίων του κοιμηθέντος στρατηγού, έτσι σε εκείνο το τιμητικό μαξιλάρι, κατά την παράδοση, όπως σκέπασε το φέρετρό του, καθώς και του ξίφους του, στον διοικητή της Μοίρας.

«Εδώ ένοιωθα να ανήκουν», ψιθύρισε η Αγγελική, η θυγατέρα του, που ξεκίνησε από την Αθήνα για να φτάσει στην Κύπρο, και να παραδώσει τρυφερά τα κατάλοιπα του πατέρα της, που πολέμησε τότε στην Κύπρο.

Έτσι, ακουμπώντας, νοερά και μυστικά, στο ίδιο το σώμα του. Έτσι νοιώθαμε και αισθανόμαστε να ακουμπάμε κι εμείς στον κοιμηθέντα αξιωματικό της Μοίρας, που αγάπησε, με τον δικό του τρόπο και θυσιαστικώς, την Κύπρο, καθώς προσκυνούσαμε, σαν σε εικόνισμα τα μετάλλιά του.

Έτσι ένοιωθα και στο πρόσωπο του Πάρι Μάρκου, του υιού του Τάσου Μάρκου και την παρουσία του άλλου, του ηρωικού στρατηγού, στη γραμμή Μιας Μηλιάς και Κυθρέας, της πατρίδας μου, έτσι ένοιωθα να αναδύεται ή να κατεβαίνει από τον ουρανό το καφενεδάκι του κυρίου Ιάκωβου, αγνοούμενου κι αυτού της εισβολής, με το κρησφύγετο του τότε τομεάρχου Τάσου Μάρκου, λίγα μέτρα μακριά από το

σπίτι μου στην Κυθρέα -ήμαστε στο 1958- που έχει προ πολλού ισοπεδωθεί και αναληφθεί και τον ίδιο να διασχίζει όρθιος την παλιά γειτονιά μου, και εκείνη τη γραμμή αμύνης της Μιας Μηλιάς και της Κυθρέας.

<http://bit.ly/34RAq6m>